

■ Çelişmelerin keskinleştiği ve sahici bir bunalıma, açık bir çatışmaya dönüştüğü dönemler, siyasal güç ve aktörleri, daha önceki dönemlerde kullandıkları belirsiz ve demagojik söylemleri bir yana atmaya ve onları gerçek yüzleriyle sahneye çıkarmaya zorlar. Tunus’ta başlayan ve eşitsiz bir biçimde Arap dünyasına yayılmakta olan görkemli toplumsal hareketliliğin Libya’daki iç çatışmaya dönüşmesi de böyle bir rol oynadı ve oynamaya devam ediyor. Dünyanın, başını ABD’nin çektiği hâlihazırdaki efendilerinin, esas itibarıyla tabandan gelen bu devrimci süreci en az zararla atlarmaya, etkisizleştirmeye, başka kanallara akıtmaya, “böl ve egemen ol” ilkesi uyarınca yolundan saptırmaya ve/ ya da beyaz terörle bastırmaya ve bu süreçten, nüfuz alanlarını genişletmek için yararlanmaya çalışmaları nesnelerin doğası gereğiydi. Libya’da yaşanan iç çatışmayı izleyen emperyalist müdahale, bu saydığım öğelerden özellikle sonuncusunun yaşama geçirilmesi bakımından çok önemli bir örnek oluşturuyor. Bu ülkede çatışmaların başladığı 16 Şubat’tan başlayarak Batı emperyalist medyasının Libya lideri Muammer Kaddafi’yi hedef alan yoğun bir kampanya başlatması, ABD ve başta Fransa olmak üzere Avrupa Birliği’nin Bingazi’de kümelenen “devrimciler”i desteklemesi, Libya’ya karşı yaptırım kararları alması ve güdümlerinde olan Uluslararası Ceza Mahkemesi ve Interpol gibi kurumların yanı sıra yurtdışındaki birçok Libyalı diplomatın da Kaddafi rejimine karşı tutum almalarını sağlaması vb, bir emperyalist müdahalenin gelmekte olduğunun sinyallerini vermekteydi. Ancak, gerek Türkiye’de ve gerekse dünyada birçok devrimci ve anti-emperyalist grup ve çevre, emperyalist medyanın sürdürdüğü sistemli dezenformasyon kampanyasından da etkilenmeleri nedeniyle objektif olarak emperyalist müdahaleyi destekleyen güçler kategorisinde yer aldılar. Bu konuya 3-10 Mart 2011 tarih ve “Libya’da Neler Oluyor?” başlıklı yazımda değinmiş bulunuyorum.

■

■ ■

■

■ ■ Aynı pro-emperyalist tutum, daha da fazlasıyla -değişik eğilimlerden- Müslümanlar için de geçerlidir. (1) Ağaçlara bakarken ormanı görememekle sakatlanmış olan ve büyük olasılıkla İslâmî eğilimli siyasal hareketleri bastırdığı gerekçesiyle Kaddafi’yi öteden beri şeytanlaştıran bu kişi ve çevreler emperyalist müdahaleye giden süreçte dikkat, öfke ve nefretlerini ABD-NATO terör şebekesi üzerine DEÇİL, bir kez daha Kaddafi rejimi üzerine yoğunlaştırdılar. Birkaç örnek üzerinde duralım.

■

■ ■

”

” ” “Libya halkına 41 yıldır zulmeden Albay Muammer el-Kazzafi'nin son olaylarda sinsî bir taktiğe başvurduğunu bir önceki yazımızda belirtmiştik.” (Ahmet Varol, “Libya'daki Çalkantı”, Yeni Akit, 19 Şubat 2011)

”

” ” “Albay Muammer için tarihin sonu geldi. O artık diktatörler mezarlığına gidecek. Hiçbir güç onu koruyamaz, koruyacak bir güç de yok zaten. Onlarca yıl para akıttığı Afrika ülkeleri, son birkaç yıldır ilişkilerini düzelttiği ABD ve İngiltere koruyamaz, korumaz.” (İbrahim Karagöl, “Bitti Muammer, gerçekten bitti!”, Yeni Şafak, 23 Şubat 2011)

”

” ” “İslâm Konferansı Örgütü, Arap Birliği ve BM'nin daha aktif bir pozisyon alması ve Libya'da olabilecek katliamların önüne geçilmesi gerekir.” (Osman Atalay, “Arap Dünyasında İsyân Baharı: Libya”, Yeni Akit, 24 Şubat 2011)

”

” ” “Kaddafi... 16 Şubat'ta başlayan ayaklanma karşısında sonuna kadar direnebileceği sinyallerini veriyor. İddialara göre, Nijer, Uganda ve Sırbistan'dan keskin nişancılar getirtmiş. Halkına karşı yabancı paramiliter güçleri kullanıyor. Trablusgarb yakınlarında iç içe geçmiş üç surdan müteşekkil karargâhında. Karargâhın altı ve çevresi nükleer-kimyasal silâhlarla ağzına kadar dolu. Umutların tamamen tükendiğini anladığı anda nükleer silâh da kullanabilir.” (Ali Bulaç, “Nasır, Kaddafi ve Diğerleri”, Zaman, 26 Şubat 2011)

”

” ” “Ebu'l Abbas Saffah'dan sonra ikinci Arap Neron'u olarak anılan şahsiyet Muammer Kaddafi olmuştur. Tarihte seffah ve insan kasabı olarak anılan şahsiyetlerden birisi de Cemal Paşa idi. Kaddafi de Hitler gibi halkını aşağılayan liderlerden biridir.” (Mustafa Özcan, “Yeni Bin Yılın Siyasî Depremi”, Millî Gazete, 5 Mart 2011)

”

” ” “Türkiye, Kaddafi'yi görevi bırakmaya zorlayıp muhalefetin elini güçlendirecek BM yaptırımlarına neden itiraz ediyordu? NATO'da henüz bu yönde bir karar yokken, neden askerî müdahaleye kategorik olarak karşı çıkıyordu? Yarın Kaddafi bir kıyım başlarsa, müdahale kaçınılmaz hâle gelmez miydi?” (Abdülhamit Bilici, “Türkiye, Kaddafi'nin yanında mı?”, Zaman, 5 Mart 2011)

”

” ”

”

” ” Önemli bir bölümü sözümona anti-emperyalist ve anti-Siyonist ya da en azından ABD-karşıtı olarak bilinen ya da geçinen Müslümanların, ancak ABD ve İsrail için kullandıkları, hattâ belki onlar için bile kullanmadıkları ağır dili Kaddafi ve onun rejimi için kullanmaları bu alıntılarda hemen dikkati çekiyor. (Kaddafi'nin kendi halkına karşı sahip olmadığı nükleer silâhları da kullanabileceğini ileri süren Ali Bulaç ise deyim yerindeyse hepsini solluyor.) Dahası, “emperyalizm” denen olgunun varlığını unutmuş gözükten bu kişilerin, Afganistan ve

Irak'taki trajik olaylara ve İslâm jeografisinin diğer köşelerinde (Pakistan, Somali, Yemen, Sudan, Lübnan vb) on yıllardır olup bitenlere rağmen böyle bir körlük ya da körleşme yaşamaları son derece öğreticidir. Bu yanlış ve gerici tutum ABD ve NATO'nun, Bingazi merkezli "devrimci" güçleri Kaddafi rejiminin misillemesinden korumak gerekçesiyle giriştiği saldırının öngününde ve saldırının ertesinde hızından pek bir şey yitirmedi. Tabii, emperyalist saldırının yaklaşmakta olduğunun görülmesi ve başlaması, bu bayları ister istemez daha "dengeli ve ölçülü" bir dil kullanmaya zorladı. (Haksızlık yapmamak için, İbrahim Karagül ve Ali Bulaç gibi yazarların daha sonraki günlerde tutumlarını önemli ölçüde düzelttiklerini ve esas olarak emperyalist saldırganları hedef almaya başladıklarını belirtmem gerekir. Bu arada, genelde böylesi sıcak siyasal konularda mutlaka bir şeyler yazan bir dizi Müslüman yazarın da, daha/ çok daha önemsiz konular üzerinde kalem oynatmak suretiyle bu "netameli" konuyu sessizce geçiştirmiş olduğunu anımsatmak isterim.) Bu evrede Müslümanlarımızın çoğu emperyalizm olgusunu anımsadılar ve bunların bir bölümü Kaddafi'nin yanı sıra ABD ve NATO'yu da hedef almaya başladı. Ama bu evrede bile Kaddafi'yi ve onun rejimini "baş düşman" gibi görenler ve dolayısıyla objektif olarak emperyalist saldırganların yanında saf tutanlar hiç de az değildi. Gene birkaç örnek üzerinde duralım.

■

■ ■ "Bir yanda insanlık dramına dönüşen sivil katliamı, diğer tarafta büyük güçlerin stratejik hesapları." (Akif Emre, "Petrol şakaya gelmez", Yeni Şafak, 15 Mart 2011)

■

■ ■ "Ülkenin yönetiminde kalmak uğruna ülkeyi yakıp yıkan, 'Halk Yönetimi' dediği rejimi sürdürmek uğruna halkı katleden bir manyaktır Kaddafi." (Hakan Albayrak, "Erdoğan'ın Libya açıklaması", Yeni Şafak, 19 Mart 2011)

■

■ ■

■

■ ■ "... Bingazi'deki Direnişçiler, daha güç duruma düşmeden, Güvenlik Konseyi'nin kararlarına ve emperyalist emeller için de olsa; bu Libya Kasabı'na karşı, birilerinin bir an önce harekete geçmesini sabırsızlıkla bekliyorum." (Selahaddin E. Çakırgil, "Bir haşereye, bir haşerenin musallat olması' ve paradokslar, acı dersler..", Haksöz, 19 Mart 2011)

■

■ ■ "Ama Kaddafi, halkının demokrasi taleplerine silâhla karşılık verdi. Koltuktan kalkmamak için günlerdir iç savaşı da göze alarak direndi, halkına zulmetti, değişime ayak diremekte ısrar etti.

■

■ ■ "Kaddafi'nin bu tutumu, Libya'daki gelişmeleri çok yakından izleyen ABD/AB ittifakını harekete geçirdi." (Abdullah Özkan, "Libya halkının yanındayız", Millî Gazete, 21 Mart 2011)

■

” ” “Şimdilerde, Libya'yı bombalayan Haçlı Koalisyonu'nun 'kamufle edilmiş' adamıdır, Kaddafi!" (Tamer Korkmaz, "Libya'ya 'Çökmek' ", Yeni Şafak, 22 Mart 2011)

”

” ” “Bakmayın siz Kaddafi'nin 'Haçlı seferidir bul' demesine. Konumunu kaybetmemek için mahut 'Haçlılarla' (halkını katletmek pahasına da olsa) işbirliği yapacak tıynetle bir dallamadır.” (Salih Tuna, “Çok zordayız!", Yeni Şafak, 23 Mart 2011)

”

” ” “Kaddafi'ye yapılan saldırıya aldanmamak lâzım. Belki de Allah zalimi zalime kırdırıyordur. Ama zalim haktan yana olduğu için değil, aslına rücu ettiği için vuruyor.” (İbrahim Karataş, “Kaddafi, Haçlı Seferleri ve İzzet Meselesi”, Tımeturk, 23 Mart 2011)

”

” ”

”

” ” “Fakat burada şunu özellikle vurgulamak gerekir ki emperyalist güçlerin müdahalesi Kaddafi vahşetini meşrulaştırmayacağı gibi ona karşı verilen özgürlük mücadelesinin meşruiyetine de bir halel getirmez.” (Ahmet Varol, “Emperyalizmin Libya Oyunu ve Hâkimiyet Savaşı”, Yeni Akit, 25 Mart 2011)

”

” ” Türkiye'deki siyasal İslâmcı güçlerin genel ruh hâlini yansıması bakımından, bir dizi örgütün 18 Mart'ta, yani emperyalist koalisyon uçaklarının Libya'yı bombalamaya başlamasından SADECE BİR GÜN ÖNCE yaptığı protesto eylemine ve bu eyleme egemen olan havaya bakmak öğretici olacaktır. Haber10 adlı vebsitesinde “Bahreyn ve Libya Katliamlarına Protesto” başlığıyla yayınlanan haberde, Fatih Camiinde kılınan Cuma namazı sonrasında yapılan bu eyleme Özgür-Der, İHH, Fatih Akıncılar Derneği, Mazlumder, AKDAV, İnsan ve Medeniyet Hareketi, Araştırma Kültür Vakfı, Akabe Vakfı, Medeniyet Derneği, Dünya Yayınları ve Hikmet Vakfı gibi kuruluşların katıldığı, ayrıca eylemde Libyalı ve Suriyeli rejim karşıtlarının da yer aldığı belirtiliyordu. Habere göre, eyleme katılan gruplar adına yaptığı basın açıklamasında Mazlumder İstanbul Şubesi Başkan Yardımcısı Avukat Cüneyt Sarıyaşar şunları söylemişti:

”

” ” “Yeryüzünde ve özellikle İslâm coğrafyasında, Ortadoğu bölgesinde emperyalist güçlerin ve işbirlikçi rejimlerin mazlum ve Müslüman halklara yönelik baskı ve oyunları devam etmektedir. Yıllarca Siyonistler tarafından desteklenen, babadan oğla devam eden diktatörlerin ve kralların Tunus'la başlayan süreçte özgürlük ve onur isteyen halkların direniş ve hesaplaşma iradesiyle karşı karşıya kaldıkları görölmektedir....

”

” ” “Libya halkı diktatör ve despot Kaddafi yönetiminin eline terk edilmemeli. Bu konuda İslâm Konferansı Örgütü (İKÖ) başta olmak üzere uluslararası İslâmî kuruluşlar ve Müslüman ülkelerin ortak oluşturacağı bir adalet mekanizması harekete geçirilerek derhal ateşkes sağlanmalı. Katliamların önüne geçilmesi noktasında ortak irade ortaya konulmalıdır.

Saddam örneğinde olduğu gibi Kaddafi bahane edilerek hiçbir askerî gücün Libya'yı işgal etmesine göz yumulmamalıdır.”

■

■ ■ Son olarak, bu konuda Halkın Sesi Partisi ile Saadet Partisi adına yapılan açıklamalara değineceğim. Halkın Sesi Partisi Genel Başkanı Numan Kurtulmuş, 20 Mart'ta yaptığı açıklamada,

■

■ ■ “Libya halkı, Kaddafi'nin barbarlığı hak etmediği gibi NATO'nun saldırısını da hak etmemektedir. Ne Kaddafi'nin barbarlığı ne de NATO'nun saldırganlığı!” derken farklı bir tavır gösteren Saadet Partisi Genel Başkan Yardımcısı Şevket Kazan 21 Mart'ta yaptığı açıklamada, Libya'ya yönelik saldırıyı sağa sola bükmeden eleştiriyordu.

“Ortadoğu ülkelerindeki diktatörler bahane edilerek BOP'un adım adım uygulamaya konulduğunu” ve “Demokrasi adına 2000'li yılların başında Irak'ta başlatılan operasyonların bir milyon Müslüman'ın hayatına mal olduğunu” belirten Kazan sözlerini şöyle sürdürüyordu:

■

■ ■ “Operasyonlar, birkaç ay önce Sudan'ı ikiye böldükten, Tunus'u, Fas'ı, Cezayir'i ve Mısır'ı hallettikten sonra, şu sıralar, İsrail'in en büyük düşmanı olan Libya'ya kefen biçmektedir. Bu olay, ABD'nin ana hedefi olan Büyük İsrail'in kurulması ve güvenliğinin sağlanması için BOP'un yürürlüğe konulmasından başka bir şey değildir.” Saadet Partisi'nin yeni Genel Başkanı Mustafa Kamalak ise, Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'yla görüşmesinin ardından 24 Mart'ta yaptığı açıklamada Kazan gibi konuşmuş ve “Perde gerisindeki olayların gerçek mahiyetini bilemiyoruz ama biz Meclis'te olsaydık hiç şüphesiz ki böyle bir operasyona müsaade etmezdik” demişti. Ancak, yukarıda sunduğum alıntılardan da görülebileceği gibi, bu partinin görüşlerini yansıtan Millî Gazete'de de Kaddafi'yi ve onun rejimini, hem de tek yanlı ve çok ağır bir biçimde eleştiren yazılar çıkmış bulunuyor.

■

■ ■

■

■ ■ Tam da burada Müslümanlarımızın, başını ABD-İsrail-Britanya neo-faşist ekseninin çektiği dünya emperyalizminin esas düşman olduğunu görmezden gelmelerinin ve ateşlerini Kaddafi ve onun rejimi ve onun suçları üzerinde yoğunlaştırmalarının ağır bir ilkesel ve stratejik hata olduğunun altını kalın bir çizgiyle çizmek gerek. Kaddafi rejiminin Libya halkının demokratik hak ve özgürlüklerini kısıtlayan ve onun hak arama girişimlerini zorla bastıran despotik ve anti-demokratik bir rejim olduğu bellidir. Ancak bu rejimin, Mısır, Tunus, Suudi Arabistan, Ürdün vb rejimlerinden farklı olarak işbirlikçi bir nitelik taşımadığı ve kitleler katında belli bir meşruiyete sahip olduğu gözardı edilemez. Libya'nın, dünya halklarının baş düşmanı ABD-NATO terör şebekesinin hedefi hâline geldiği koşullarda her ikisine, yani saldırganla saldırının kurbanına eşit uzaklıkta durmak, hattâ Kaddafi rejimini esas düşman gibi görmek, bilerek emperyalizmin safında yer almak değilse eğer, akıl almaz bir

aymazlık ve siyasal dargörüşlölüktür. Hele bunu, dünyanın en ileri askerî teknolojisine ve en güçlü silâhlarına sahip ABD-NATO saldırganlarıyla gerçek bir ordu bile olmayan Libya silâhlı kuvvetleri arasındaki son derece eşitsiz savaş koşullarında yapmak, haktanırlık ve ahlâk duygularını yele savurmakla olanaklı olabilir ancak.

■

■ ■

■

■ ■ İşçi sınıfının ve ezilen halkların çıkarları mızrağın sivri ucunun dönemin baş düşmanlarına doğrultulmasını gerektirir. Örneğin, İkinci Dünya Savaşı'nın öngününde ve bu savaş sırasında baş düşmanlar Nazi Almanyası, faşist İtalya ve militarist Japonya'ydı. Bundan ötürü tutarlı demokratik ve anti-emperyalist güçler, örneğin 1931'de Japonya'nın Çin'e saldırısını, 1936'da İtalya'nın Etyopya'ya saldırısını, Nazi Almanyası'nın 1938'de Avusturya'yı ilhakını, 1939'da Çekoslovakya'yı işgalini vb KAYITSIZ KOŞULSUZ bir biçimde kınadılar. Oysa bu yıllarda Çin'de halkı acımasız bir biçimde ezen ve ÇKP'nin önderlik ettiği devrimci köylü hareketine karşı korkunç bir beyaz terör uygulayan gerici Kuomintang diktatörlüğü vardı. Gene o yıllarda Etyopya'da değişik milliyetlerden halkı ezen gerici bir monarşi rejimi egemendi. Avusturya ve Çekoslovakya'da işçi sınıfını ezen burjuva rejimleri hüküm sürüyordu. Tutarlı demokratik ve anti-emperyalist güçlerin Japon, İtalyan ve Alman emperyalistlerinin saldırılarını kayıtsız koşulsuz bir biçimde kınamaları, elbette onların, dönemin Çini, Etyopyası, Avusturyası ve Çekoslovakyası'ndaki rejimleri savunmaları ve onların uygulamalarını meşru görmeleri anlamına gelmiyordu.

■

■ ■

■

■ ■ Aynı tutarlı demokratik ve anti-emperyalist yaklaşım NATO'nun 1999'da Yugoslavya'ya saldırısının mahkûm edilmesini de gerektiriyordu. Ama Müslümanlarımızın bu sınavda da çıktıklarını, Miloseviç kliğinin suçlarını bahane ederek "Sırp kâfiri"ne karşı harekete geçen "Amerikan kâfiri"ni alkışladıklarını biliyoruz. Daha yakın tarihten Saddam Hüseyin Irakı örneğini verebilirim. Saddam Hüseyin kliğinin gerek Irak'ın Kürt ve Arap halklarına karşı acımasız bir zulüm uyguladığı ve gerekse -ABD ve ortaklarının da kışkırtmasıyla- İran'a karşı sürdürdüğü Birinci Körfez Savaşında her iki taraftan 1 milyona yakın insanın ölümüne yol açtığı biliniyor. Ama bu ve benzer olgular, tutarlı demokratik ve anti-emperyalist güçlerin, ABD ve ortaklarının ne 1991'den 2003'e kadar Irak'a uyguladığı korkunç ambargoyu, ne de 2003'de giriştiği saldırıyı desteklemelerini gerektirdi. Yazılarından alıntılar sunduğum Müslümanlarımızın mantığıyla hareket ettiğimiz takdirde, Kaddafi rejiminden çok daha vahşî olan Saddam Hüseyin rejiminin -bugün baş düşman konumunda olan- ABD ve ortakları tarafından devrilmesini ayakta ve yüksek sesle alkışlamak gerekecekti. Bu çerçevede onların, Suriye'de başlayan rejim-karşıtı protestoların büyümesi, yüzlerce ya da binlerce insanın yaşamını yitirmesine yol açması ve ardından bu ülkeye karşı da bir emperyalist-Siyonist müdahalenin gündeme gelmesi durumunda nasıl bir tutum takınacaklarını tahmin

etmek hiç de zor değil. “Anti-emperyalist” Müslümanlarımızdan Hakan Albayrak, böyle bir durumda nasıl bir tutum alacağını şimdiden şu sözlerle ima ediyor:

”

” ” “Suriye'deki arkadaşlarımla görüştüm, ‘Halk bu işe ne diyor?’ diye sordum. Aldığım cevap şu oldu: ‘Suriyeliler Türkiye'nin Kaddafi'ye açıkça cephe almasını, Fransa'nın bile tanıdığı Libya Millî Konseyi'ne sahip çıkmasını ve hattâ Libya halkını katliamdan kurtarmak için askerî müdahalede bulunmasını bekliyorlardı. Madem kendisi müdahale etmedi, bari müdahale edenlere karşı çıkmasın’ diyorlar. ‘Erdoğan, Libya halkını o zalimin insafına terk etmeyi mi savunuyor?’ diye soruyorlar.” (“ ‘Arap sokağı’ Türkiye'nin Libya politikasına ne diyor?”, Yeni Şafak, 26 Mart 2011)

”

” ”

”

” ” Son yıllarda kendilerine, Kemalizm karşıtlığı ve darbe karşıtlığı üzerinden demokratik bir sicil oluşturmaya koyulan Türkiye siyasal İslâmının aslında, son derece güdük bir demokratik ve anti-emperyalist geleneğe sahip olduğu ve öteden beri esas itibarıyla devlet-yanlılığı, anti-komünizm ve egemen ulus milliyetçiliğiyle karakterize edildiği biliniyor. Bu husus dikkate alındığında Müslümanlarımızın Washington ve Brüksel'deki savaş suçlularının Libya'ya saldırısı karşısında bir bocalama ve yalpalama yaşamaları ve daha çok “dünyanın efendileri”nden yana tutum almaları kabul edilemez elbet; ama anlaşılabilir. (2) Onlar, ABD ve ortaklarının, bir milyona yakın Iraklı'nın ölümü, ülkenin yerlebir edilmesi ve edimsel olarak bölünmesiyle sonuçlanan Irak işgalinin sekizinci yıldönümünde başlattıkları Libya saldırısı karşısında gerçekten de utanç verici bir tutum sergilediler. Bu utanç verici tutum, aslında “düvel-i muazzama”yla uzlaşma ve emperyalist yağma masasının bir köşesinde yer kapma telâşında olan İslâmcı burjuvazimizin ve AKP hükümetinin siyasal çizgisini yansıtmaktadır. Müslümanlarımızın, en iyimser bir anlatımla “her ikisi de kahrolsun!” biçiminde özetlenebilecek olan tutumu, “Kaddafi'nin zulmüne de karşı çıkmak” görüntüsü altında ABD-NATO saldırganlarını utangaç bir biçimde desteklemekten başka bir anlam taşımamaktadır. ABD ve ortaklarının Arap ve İslâm ülkeleri ve halklarını hedef alan saldırısının korkunç sonuçları hakkında yeterince fikir sahibi oldukları izlenimini veren ve bunu zaman zaman dile getiren Müslümanlarımızın Kaddafi ve rejimini hedef alan ölçsüz saldırıları, aslında İslâmcı burjuvazinin ABD-NATO saldırganlarıyla olan işbirliğini kamufle etme çabasının bir yansımasından başka bir şey değildir.

”

” ”

”

” ” Aslında bunda pek de şaşılacak bir yan yok. Müslümanlarımızın hemen hemen hepsinin zihin dünyası, pek çok ülkeyi yüzyıllardır zorla boyunduruk altında tutmuş olan ve aslında bir “halklar hapishanesi ve mezbahası” olan Osmanlı İmparatorluğu'nu ve onun temsil ettiği her şeyi yücelten bir ideolojiyle biçimlenmiştir. Arap halklarına dönük emperyal içerikli yüzeysel

sevgi ve sempatilerine rağmen Arap halklarını küçümsemeye ve Arap jeografisini kendi siyasal hinterland'ları olarak görmeye alışmış olanların ve hiçbir zaman gerçek bir ulusal kurtuluş deneyimi yaşamamış bulunanların, Kaddafi rejiminin emperyalist tehdit, kuşatma ve saldırıya meydan okumasını anlayamamaları ve kendilerini içgüdüsel olarak “büyük devletler”e yakın hissetmeleri nesnelerin doğası gereğidir.

”

” ”

”

” ” Müslümanlarımızın önemli bir bölümünün, emperyalist medyanın izinden giderek bu saldırıyı kişiselleştirmeleri, abartılı bir tarzda Kaddafi'nin “olumsuz” kişilik özelliklerine göndermelerde bulunmaları ve Kaddafi rejiminin anti-demokratik karakterinin ve Libya'daki çatışmalar sırasında sivilleri de hedef almasının emperyalist saldırı için bahane yarattığını söylemeleri ancak kısmen doğrudur. Libya'da Kaddafi rejiminden daha az despotik bir rejim olmuş olsaydı “büyük devletler”in bu ülkeyi hedef alması biraz daha zor olacaktı elbet. Ama emperyalist-terörist çete şu ya da bu gerekçeyle sığınarak, çeşitli provokasyonlar yaratarak bu ülkeye pekâlâ gene saldırılabilecekti. (Irak'a karşı benzer bir meşrulaştırma propagandasının, Mart 2003 saldırısı öncesinde Saddam Hüseyin üzerinden yürütüldüğünü anımsayalım.) Bu son savaşta belirleyici faktörler; ABD ve ortaklarının özelde Libya'da ve genelde Afrika'da nüfuzu artmakta olan Çin'in önünü kesme ve enerji kaynaklarını denetim altına alma ve Kuzey Afrika ve Ortadoğu'da ayağa kalkmakta olan Arap halklarının devrimci atılımını baltalama yolundaki istekleri ve İsrail'in “güvenliği”nin güçlendirilmesi hesaplarıdır.

”

” ”

”

” ” Bu son nokta üzerinde durmaya değer; çünkü başka zaman ve koşullarda anti-Semitizme varan ve çoğu kez içi boş bir İsrail karşıtlığı sergileyen Müslümanlarımızın nedense HEMEN HEMEN HİÇBİRİ yaşanan bu son süreçte İsrail'in perde arkasında oynadığı rol üstünde durmamış ya da durmamayı yeğlemiştir. Oysa ABD ile NATO'nun Geniş Ortadoğu olarak adlandırılan engin jeografide attığı her, ama her adımın Siyonist devletin çıkarlarının korunmasıyla şu ya da bu biçimde bir ilişkisi olmuştur ve olacaktır. İsrail'in onyıllar önce belirlenmiş olan stratejisinin, Arap ve İslâm ülkelerinin etnik, dinsel, mezhepsel vb ayrılıklar temelinde parçalanması ve Balkanlaştırılması olduğu biliniyor. 11-15 Mart 2005 tarih ve “İsrail'in Stratejik ve Taktiksel Hedefleri Işığında Hariri Suikastının Anlamı” başlıklı yazımda, Filistinli siyasal bilimci Salih Abdülcevat'ın ABD ve bağlaşıklık ve uşaklarının 20 Mart 2003'de Irak'a karşı giriştiği saldırıyı tahlil ettiği ve El Ehram dergisinin 17-23 Nisan 2003 tarihli 634. sayısında yayımlanan “Asıl Kazanan Taraf: İsrail” adlı makalesinden şu sözleri aktarmıştım:

” ” “Bu yüzdendir ki, birbirini izleyen İsrail hükümetlerinin tümü, Irak'ta Kürtlerin ya da Lübnan'da Marunilerin durumunda olduğu gibi, Arap-olmayan etnik azınlıkları destekleme

ilkesini benimsemişlerdir. . .

■

■ ■ “1. Araplar Siyonist hareketin başta gelen düşmanıdırlar. Bu baş düşmana karşı koyabilmek için Siyonizmin Doğu’da, Batı’daki bağlaşıklarıyla birlikte saf tutacak bağlaşıklar araması gerekmektedir. Sözkonusu esas çatışmayla yüzyüze gelindiğinde bu bağlaşıklara, Siyonist projenin iktidarını destekleyecek bir karşı kuvvet olarak gereksinim duyulacaktır. . . Dolayısıyla, -‘Yahudi halkının baş düşmanı’ olan- Arap milliyetçiliğine karşı çıkan ya da onunla savaşmaya hazır olan bütün grup ve mezhepler, Siyonizmin yerleşim ve devlet-güdümlü politikalarını yaşama geçirmesine yardımcı olabilecek potansiyel bağlaşıklardır. . .

■ ■ “İsrail; Sudan, Irak, Mısır ve Lübnan’daki ve düşman saydığı Arap dünyasındaki ayrılıkçı hareketleri işte bu arkaplân zemini üzerinde desteklemiştir. Bu çerçevede, Irak’a ilgi ve bu ülkeyi güçten düşürme ya da onun güçlenmesini engelleme doğrultusundaki çabalar, her zaman Siyonizmin temel amaçlarından biri olagelmıştır. İsrail bazan, Kürt hareketinin önderleriyle gizli ama sıkı ilişkiler kurmak suretiyle Irak’ta bir dayanak noktası edinmeyi başarmıştır.”

■

■ ■ Nitekim 2003’de Irak’a karşı başlatılan savaş bu ülkeyi hem tümüyle güçten düşürmüştü, hem de edimsel olarak bölünme tehlikesiyle yüzyüze getirmiş ve böylelikle İsrail açısından önemli bir “tehdit”i büyük ölçüde ortadan kaldırmıştır. Bu bakımdan, bugün Libya’nın Tripolitanya, yani Batı Libya ve Sirenayka, yani Doğu Libya olarak ikiye bölünme tehlikesiyle karşı karşıya getirilmiş olmasının arkasında “İsrail’in güvenliği” faktörünün de önemli bir rolü olduğunun altı çizilmelidir.

■

■ ■ Son olarak, bazı Müslümanlarımızın bölgeye emperyalist müdahaleye sözümona bir alternatif olarak önerdikleri “İslâmî Barış Gücü” önerisine değinelim. Aralarında; 18 Mart eyleminde konuşan Mazlumder İstanbul Şubesi Başkan Yardımcısı Avukat Cüneyt Sarıyaşar’ın, Saadet Partisi Genel Başkanı Mustafa Kamalak’ın ve bazı Müslüman yazarların bulunduğu bir dizi isim, sözümona Arap ve İslâm halklarının kanının dökülmesini engelleyecek ve bölgesel sorunları çözecek bir “İslâmî Barış Gücü”nün kurulmasını savundular ve savunuyorlar. Ancak olgular, bir “İslâmî Barış Gücü” önerisinin, sadece bir ham hayal olduğunu gösteriyor. Kendisi emperyalist-Siyonist komplo ve saldırıların hedefi olan Lübnan, Libya üzerinde bir uçuşa yasak bölge oluşturulması için BM “Güvenlik” Konseyi’ne sunulacak taslağın hazırlanmasında Britanya ve Fransa’yla birlikte öncü bir rol oynamış, İsrail’le örtülü bir savaş hali yaşayan ve siyasal bakımdan hayli olgun ve deneyimli bir örgüt olan Lübnan Hizbullahı ile ABD ile İsrail’in tehdit ve saldırganlığıyla karşı karşıya bulunan İran’daki İslâmî rejim bile Libya saldırısını açık ya da üstü örtülü bir biçimde desteklemişlerdir. Suriye ve Cezayir gibi bazı üyelerinin muhalefetine rağmen Arap Birliği tarihinde İLK KEZ bir Arap ülkesine, yani Libya’ya yapılacak emperyalist saldırıya yeşil ışık yakmış ve İslâm Konferansı Örgütü ise bu saldırıyı görmezden gelmiştir. Daha da önemlisi,

Arap ve İslâm ülkelerinin büyük çoğunluğunda emperyalist burjuvazinin işbirlikçisi gerici rejimler işbaşındadır. Bu koşullarda, kurulabilmesi hâlinde bile bir “İslâmî Barış Cücü”nün anti-emperyalist ya da işgal-karşıtı bir rol oynayamayacağı açıktır. (3)

”

” ” Arap ve İslâm ülkelerini içinde bulundukları gerilik, kölelik ve zavallılık konumundan ancak Arap işçi sınıfı ve halkları kurtarabilir. Arap işçi sınıfı ve halklarının gerçek kurtuluşlarına giden yol ise, onların gerek yerli gerici ve işbirlikçi kliklere ve gerekse emperyalist burjuvaziye karşı ayağa kalkmalarından, kendi yazgılarını kendi bağımsız örgütlenmeleri ve eylemleri aracılığıyla belirlemeye başlamalarından ve devrimi bir işçi-emekçi Sovyet cumhuriyeti ile taçlandırmalarından geçer. Küçük burjuvazinin ve orta burjuvazinin çıkarlarını temsil eden ve emperyalizmle uzlaşmaya hazır İslâmî örgütler, özellikle emperyalist işgale karşı savaşım koşullarında belirli ve sınırlı bir ilerici rol oynayabilirler; ancak onlar asla Arap işçi sınıfı ve halklarının demokratik ve sosyalist özlemlerini gerçekleştiremezler.

”

” ”

”

” ”

”

” ” DİPNOTLAR

”

” ” (1) Bu yazı boyunca “Müslümanlar” sözcüğünü, “siyasal İslâmcı” olarak tanımlayabileceğimiz köşe yazarları, kişiler, kuruluşlar ve partileri kapsayan bir kavram olarak kullanacağım.

”

” ”

”

” ” (2) Yeni Şafak yazarı Sami Hocaoglu, bir köşe yazısında bunu şöyle teslim ediyordu: “Evet, bu ülkede Müslümanların çoğunluğu anadan doğma ‘sağcı’ ve ‘muhafazakâr’dır... Sağcıdır, çünkü çok çok eskiden beri güvenliği adalete önceleyen geleneksel din anlayışı sayesinde ‘din ü devlet’ tesnîyesine inandırılmışlardır.

”

” ” “Devletin güvenliği sağcılığı gerektiriyorsa, sağcılık da kutsallar arasına girer, muhafazakârlık da. Bu yüzden de, sivil bir akılla değil, militer bir akılla düşünüyor olmaları doğaldır.” (“Militer Müslümanlık Üzerine”, Yeni Şafak, 14 Şubat 2003)

”

” ”

”

” ” (3) Hizbullah lideri Hasan Nasrullah, 20 Mart tarihinde yani Batılı emperyalistlerin Libya’yı bombalamaya başlamasından bir gün SONRA yaptığı konuşmada Libya’daki Bingazi merkezli isyancıların Kaddafi rejimine direnişini “Gazze ve Lübnan halklarının İsrail’e

karşı direnişî”ne benzetecek kadar ileri gitmişti. O, ABD ve ortaklarının Libya’ya karşı saldırısını tek sözcükle bile kınamadan şöyle diyordu:

”

” “Tabî bugün Libya’da durum, yeni başlayan ve Libya’yı BM’nin oyuncağı hâline getirebilecek müdahaleye bakınca çok karışık görünüyor. Bu durum devrimcilerin bilinçli olmasını ve çok fazla güvendiğimiz vatanperverliklerini gerekli kılıyor.” Nasrullah aynı konuşmasında -ABD-NATO saldırısını sevinç gösterileriyle karşılayan- isyancılara hitaben şunları da söylüyordu:

”

” “Bugün burada onlara ‘Biz sizin yanınızdayız, sizi destekliyoruz, elinizden tutuyoruz, sevincinizle seviniyor, üzüntünüze üzülmüyoruz, zafer kazanmanız için dua ediyoruz. Sizin ve bizim yararımıza olacak, imkânlarımız ve kapasitemiz ölçüsünde size yardım elini uzatmak için hazırız’ diyoruz.”

”

” “(“Seyyid Nasrullah Soruyor Biz Mezhep Ayrımı Yaptık Mı?”, <http://www.velfecr.com/seyyid-nasrullah-soruyor-biz-mezhep-ayrimi-yaptik-mi-4313-haberi.html>) Belki, hepsinden de önemlisi Nasrullah, Libya üzerinde bir uçuşa yasak bölge oluşturulması için BM “Güvenlik” Konseyi’ne sunulan taslağını, içinde kendilerinin de bulunduğu Necip Mikati hükümetinin, Britanya ve Fransa ile birlikte hazırladığına VE Londra ile Paris’in Filistin ve Lübnan halklarının baş düşmanı İsrail’in en öndegelen destekçileri olduğu olgusuna değinmemeyi tercih ediyor.

”

” ”

”

” “Gene Velfecr’de yer alan bir habere göre, İran “devrimi”nin rehberi İmam Hamenei, Newroz bayramı vesilesiyle 21 Mart’ta Meşhed kentinde düzenlenen bir kitle toplantısında yaptığı ve orta-yolcu bir tutum takındığı konuşmada,

”

” “Bölgedeki son gelişmeler; Mısır, Tunus, Libya ve Bahreyn hadiseleri “Libya meselesine gelince, bizler Libya devletinin halkı karşısında başvurduğu katliamı ve baskıyı, şehirlerin ve sivillerin bombardımana uğratılmasını yüzde yüz kınıyoruz, ama aynı şekilde Amerikalıların ve batılıların bu işe girişmelerini de yüzde yüz mahkûm ediyoruz” demişti.

”

” “Buna karşılık Afganistan’daki Taliban örgütü (Afganistan İslâmî Emirlîği), ABD’nin Libya’ya saldırısını 20 Mart’ta yaptığı bir açıklamayla şu sözlerle ve kayıtsız-koşulsuz bir tarzda lânetleyecekti:

”

” “Afganistan İslâmî Emirlîği; Batılı ülkelerin BM gözetimi altında, Libya halkının iç çatışmasına siyasal güdüler taşıyan ve gerekli olmayan müdahale ve macerasını şiddetle lânetler.”

»

» »

»

» » 25-26 Mart 2011

»

» »